

Čís. 10191.

Pokud z exekuce proti knihaři jsou vyloučeny knihařské stroje.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, R I 719/30).

V mobilární exekuci proti knihaři navrhl dlužník, by podle § 251 čís. 6 ex. ř. byly z exekuce vyloučeny: stroj na řezání různého papíru, velký stroj na řezání lepenky, velký zlatící stroj a by exekuce ohledně těchto předmětů byla podle § 39 čís. 2 ex. ř. zrušena. Soud první stolice vyhověl návrhu dlužníka ohledně prvních dvou předmětů, ohledně třetího předmětu návrh zamítl. Rekursní soud nevyhověl rekursu vymáhajícího věřitele, k rekursu dlužníka vyloučil z exekuce i velký zlatící stroj. Důvody: Znalec podal posudek v ten rozum, že knihař, který chce zákazníkům vyhověti a dodati dílo v čas a nikoliv za měsíce, potřebuje k výrobě a k řemeslu nezbytně všech strojů pod pol. 1—3 záj. protokolu zabavených, a dodal, že, kdyby je knihař neměl, nemohl by vyhověti zákazníkům včas, nemohl by je obsloužiti kulantně a že následek by byl ten, že by ztratil zákazníky a že by živnost klesala anebo úplně upadla, poněvadž do dnešní doby se již nehodí jen ruční práce pomocí hoble a nože, která by znamenala práci s dobou alespoň osmkrát tak dlouhou k zhotovení toho kterého díla a také práce ruční že není tak dokonalá. Posudek znalce kryje se úplně s nynějším doslovem § 251 čís. 6 ex. ř. v doslovu čl. VIII. čís. 27 novely, podle něhož drobní živnostníci byli postaveni na roveň řemeslníkům, při čemž nepřichází v úvahu počet pomocných sil, stačí, je-li patrné, že jde o maloživnostníka, čemuž jest tak i v projednávaném případě, kteroužto okolnost zjistil i první soud. Pokud se pak týče počtu strojů, není rozhodující při řešení otázky ochrany podle § 251 čís. 6 ex. ř., která ochrana novelou slovy: »K osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti« byla značně rozšířena v ten způsob, že novým doslovem má býti vyjádřeno, že vyňaty jsou nejen nezbytné předměty, nýbrž i ty, jichž jest třeba k výhodnému provozování odpovídajícímu osobním (rodinným) poměrům řemeslníkovým, že má tudíž býti další provozování v dosavadním rozsahu s dosavadními prostředky (stroji), jak jest jich dnes nezbytně zapotřebí i při provozování drobné živnosti, by byla zachována schopnost soutěže. Proto rekursní soud na základě posudku znalce zjišťuje, že povinná strana má tři stroje k provozování knihařské živnosti, které jí byly zabaveny, stroje rozličného druhu, že každý z nich slouží k jinému účelu, dále že jsou nezbytné k dalšímu provozování dlužníkovy knihařské živnosti, že jest dlužníka považovati za maloživnostníka a že zabavené tři stroje podle § 251 čís. 6 ex. ř. jsou nezabavitelné, poněvadž jich dlužník má nezbytně zapotřebí k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. Tím, že rekursní soud zjistil, že všechny tři stroje u dlužníka zabavené jsou pro něho nezbytné k dalšímu provozu jeho živnosti knihařské a že jest je podle § 251 čís. 6 ex. ř. považovati za nezabavitelné, nebylo rekursu vymáhající strany vyhověno, naopak bylo částečnou změnou na-

padeného usnesení rekursu strany povinné vyhověti a usnesení v části dlužníkem nenapadené potvrditi.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele jednak nevyhověl, jednak ho odmítl.

D ů v o d y:

Pokud stěžovatel opírá své vývody o okolnosti v první stolici nepřednesené, jde o novoty u dovolacího soudu nepřipustné (§ 504 c. ř. s. a § 78 ex. řádu), k nimž nelze přihlížeti. Jinak jest dovolací rekurs bezdůvodný, neboť jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Pokud stěžovatel napadá rozhodnutí rekursního soudu v bodu 2., pokud jím bylo potvrzeno usnesení soudce prvního, jest dovolací rekurs podle § 528 první odstavec c. ř. s. a § 78 ex. řádu nepřipustný. Podle téhož ustanovení mají býti nepřipustné dovolací rekursy odmítnuty již soudem první stolice. Jelikož tak neučinil ani rekursní soud, zůstalo to na dovolacím soudu.

Čís. 10192.

Bylo-li dáno soudní svolení k výpovědi z bytu (§ 1 (2) čís. 9 zákona na ochranu nájemců ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.) vzhledem k prohlášení vypovídajícího, že nahradí nájemci rozdíl mezi vyšším nájemným, požadovaným v náhradním bytě a nižším nájemným, uznaným znalcem přiměřeným za náhradní byt, — nešlo o nabídku vyžadující přijetí nájemcem, nýbrž jest závazek ten pokládati za jednu z vlastností náhradního bytu. Vypovídající jest vzhledem k zásadě poctivosti v obchodním styku povinen tento závazek splniti.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, Rv I 1619/29.)

Žalovaná majitelka domu navrhla, by jí bylo dáno soudní svolení k výpovědi žalobců z důvodu užitečnější stavby. Nabízený náhradní byt byl uznán znalci za dostatečný, leč místo požadované činže 7700 Kč ročně, byla uznána přiměřenou činže 5000 Kč. Žalovaná uvedla v podání ze dne 19. září 1928, že jest závazně ochotna, žalobcům po dobu po kterou bude nabízený náhradní byt podléhati ochraně nájemců, nahraditi, oč budou žalobci ročně platiti více než 5000 Kč činže za nabízený náhradní byt podle zákona. Usnesením soudu ze dne 26. září 1928 bylo dáno žalované svolení k výpovědi z bytu. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalované zaplacení toho, co museli zaplatiti v náhradním bytě za činži nad 5000 Kč ročně. Žalovaná vznesla mezitímní určovací návrh, by bylo uznáno právem, že není právního důvodu pro žalobní nárok, ježto nabídka žalované nebyla žalobci přijata ani ve výpovědním, ani v exekučním řízení. Procesní soud první stolice přisoudil žalobcům zažalovanou částku a zamítl mezitímní určovací návrh žalované. D ů v o d y: Názor žalované, že její prohlá-